

**AVTALE MELLOM DEN EUROPEISKE UNION OG REPUBLIKKEN ISLAND OG KONGERIKET
NORGE OM OVERLEVERINGSPROSEDYRE MELLOM MEDLEMSSTATENE I DEN EUROPEISKE
UNION OG ISLAND OG NORGE**

DEN EUROPEISKE UNION

på den ene side,

REPUBLIKKEN ISLAND

og

KONGERIKET NORGE

på den annen side,

heretter kalt "avtalepartene",

SOM ØNSKER å forbedre det rettslige samarbeidet i kriminalsaker mellom medlemsstatene i Den europeiske union og Island og Norge, uten at reglene som beskytter enkeltmenneskets frihet berøres,

SOM TAR I BETRAKTNING at forbindelsene som eksisterer mellom avtalepartene, krever nært samarbeid i kampen mot kriminalitet,

SOM GIR UTTRYKK for sin gjensidige tillit til sine rettssystemers oppbygning og virkemåte, og til alle avtaleparter evne til å garantere rettferdig rettergang,

SOM TAR I BETRAKTNING at Island og Norge har uttrykt ønske om å inngå en avtale med medlemsstatene i Den europeiske union som setter dem i stand til å effektivisere ordningene for overlevering av mistenkte og straffedømte og å anvende en overleveringsprosedyre overfor medlemsstatene,

SOM TAR I BETRAKTNING at også Den europeiske union ser det som ønskelig å inngå en slik avtale,

SOM MENER at det derfor er på sin plass å etablere et system for en slik overleveringsprosedyre,

SOM TAR I BETRAKTNING at alle medlemsstatene og Kongeriket Norge og Republikken Island er parter i en rekke konvensjoner på utleveringsområdet, blant annet Europeisk konvensjon om utlevering av 13. desember 1957 og Europeisk konvensjon om bekjempelse av terrorisme av 27. januar 1977. De nordiske stater har ensartede utleveringslover der utleveringsbegrepet er felles,

SOM MENER at samarbeidsnivået som eksisterer etter EU-konvensjonen av 10. mars 1995 om forenklet utleveringsprosedyre og EU-konvensjonen av 27. september 1996 om utlevering, bør opprettholdes der det ikke er mulig å øke det,

SOM MENER at vedtak om fullbyrding av arrestordrer som definert i denne avtale må være underlagt tilstrekkelige kontrollmekanismer, noe som innebærer at en rettsmyndighet i staten der den som begjæres overlevert er pågrepet, bør være den som tar stilling til om vedkommende skal overleveres,

SOM TAR I BETRAKTNING at sentralmyndighetenes rolle i fullbyrdelsen av en arrestordre som definert i denne avtale bør begrense seg til praktisk og administrativ bistand,

SOM TAR I BETRAKTNING at denne avtale respekterer grunnleggende rettigheter, særlig Europeisk konvensjon om menneskerettighetene og de grunnleggende friheter; denne avtale er ikke til hinder for at en stat kan anvende sine egne konstitusjonelle regler angående rettssikkerhet, foreningsfrihet, pressefrihet, ytringsfrihet i andre medier og om frihetskjempere,

SOM TAR I BETRAKTNING at ingen bør utleveres til en stat der det er alvorlig fare for at han eller hun vil bli undergitt dødsstraff, tortur eller annen umenneskelig eller nedverdiggende behandling eller straff,

SOM TAR I BETRAKTNING at alle stater har ratifisert Europarådets konvensjon av 28. januar 1981 om beskyttelse av enkeltmennesker med hensyn til automatisk behandling av personopplysninger, og at de personopplysninger som behandles i sammenheng med gjennomføringen av denne avtale, derfor bør beskyttes i samsvar med prinsippene i nevnte konvensjon,

HAR INNGÅTT FØLGENDE AVTALE:

Kapittel 1

Generelle prinsipper

Artikkel 1

Formål

1. Avtalepartene forplikter seg til i samsvar med bestemmelsene i denne avtale å forbedre systemet for overlevering med henblikk på rettsforfølgning eller domsfullbyrdelse mellom på den ene side medlemsstatene i Den europeiske union, på den annen side Kongeriket Norge og Republikken Island, ved at det som et minstekrav tas hensyn til bestemmelsene i konvensjonen av 27. september 1996 om utlevering mellom medlemsstatene i Den europeiske union.
2. Avtalepartene forplikter seg, i samsvar med bestemmelsene i denne avtale, til å sørge for at utleveringssystemet mellom på den ene side medlemsstatene, på den annen side Kongeriket Norge og Republikken Island, bygger på en mekanisme med overlevering i henhold til arrestordre svarende til bestemmelsene i denne avtale.
3. Denne avtale skal ikke innebære noen innskrenkning i plikten til å respektere de grunnleggende rettigheter og grunnleggende rettsprinsipper som er nedfelt i Europarådets konvensjon om menneskerettighetene, eller, når en medlemsstats rettsmyndighet står for fullbyrdelsen, av prinsippene som er nevnt i artikkel 6 i Traktat om Den europeiske union.
4. Ikke noe i denne avtale skal tolkes som et forbud mot å nekte å overlevere en person som det er utstedt arrestordre på som definert i denne avtale, når det ut fra objektive kriterier er grunn til å tro at slik arrestordre er utstedt med det formål å rettsforfølge eller straffe en person på grunnlag av vedkommendes kjønn, rase, religion, etniske opprinnelse, nasjonalitet, språk, politiske oppfatninger eller seksuelle legning, eller at vedkommendes stilling kan bli satt i fare av noen av de grunner som nevnt.

Artikkel 2

Definisjoner

1. "Avtalepartene" betyr Den europeiske union og Kongeriket Norge og Republikken Island.
2. "Medlemsstat" betyr en medlemsstat i Den europeiske union.
3. "Stat" betyr en medlemsstat, Kongeriket Norge eller Republikken Island.
4. "Tredjestat" betyr enhver annen stat enn en stat som definert i nr. 3.
5. "Arrestordre" betyr en rettsavgjørelse fattet av en stat med det formål å få en ettersøkt person pågrepet og overlevert av en annen stat for å gjennomføre strafforfølgning eller for å fullbyrde frihetsstraff eller annen frihetsberøvelse.

Artikkel 3

Virkeområde

1. En arrestordre kan utstedes for handlinger som i utstederlandet er belagt med frihetsstraff eller annen frihetsberøvelse med 12 måneder eller mer, eller, når det er ilagt frihetsstraff eller annen frihetsberøvelse på minst fire måneder.
2. Uten at nr. 3 og 4 blir berørt, skal overlevering skje på vilkår av at handlingene som ligger til grunn for utstedelsen av arrestordren utgjør en straffbar handling etter loven i den utførende stat, uansett hvilke elementer den består av eller hvordan den beskrives.
3. Med forbehold om artikkel 4, 5 nr. 1 b) til g), 6, 7 og 8 skal en stat ikke i noe tilfelle avslå å fullbyrde en arrestordre utstedt på grunnlag av handlinger begått av en person som medvirker til at en gruppe personer som opptrer med et felles mål, gjør seg skyldige i en eller flere straffbare handlinger på terrorismens område som nevnt i artikkel 1 og 2 i Europeisk konvensjon om bekjempelse av terrorisme og artikkel 1, 2, 3 og 4 i rammebeslutning av 13. juni 2002 om bekjempelse av terrorisme, ulovlig handel med narkotiske og psykotrope stoffer, eller drap, grov legemsbeskadigelse, kidnapping, ulovlig frihetsberøvelse, gisseltaking og voldtekt som kan straffes med frihetsstraff eller annen frihetsberøvelse i 12 måneder eller mer, selv om vedkommende ikke deltar i selve

utførelsen av den eller de aktuelle straffbare handlinger; den som har medvirket, skal ha opptrådt forsettlig og med kunnskap om at deltakelsen ville bidra til å realisere organisasjonens kriminelle virksomhet.

4. Norge og Island på den ene side, og EU på vegne av enhver medlemsstat på den annen, kan avgi erklæring om at prinsippet om dobbel straffbarhet som er nevnt i nr. 2, på gjensidig grunnlag ikke skal gjøres gjeldende når vilkårene som er anført nedenfor er oppfylt. Følgende straffbare handlinger, slik de er definert i den utstedende stats lovgivning og når de i den utstedende stat er belagt med frihetsstraff eller annen frihetsberøvelse i tre år eller mer, skal i medhold av bestemmelsene i denne avtale, uten at handlingen bekreftes å være dobbelt straffbar, danne grunnlag for overlevering i henhold til arrestordre:
- deltakelse i en kriminell organisasjon,
 - terrorisme,
 - menneskehandel,
 - seksuell utnyttning av barn og barnepornografi,
 - ulovlig handel med narkotiske og psykotrope stoffer,
 - ulovlig handel med våpen, ammunisjon og sprengstoff,
 - korrupsjon,
 - bedrageri, herunder bedrageri som rammer De europeiske fellesskaps økonomiske interesser i henhold til konvensjonen av 26. juli 1995 om beskyttelse av De europeiske fellesskaps økonomiske interesser,
 - hvitvasking av utbytte fra straffbare handlinger,
 - valutasvindel, også i euro,
 - datarelatert kriminalitet,
 - miljøkriminalitet, herunder ulovlig handel med truede dyrearter, plantearter og plantevarianter,
 - tilrettelegging for ulovlig innvandring og opphold,
 - drap, grov legemsbeskadigelse,
 - ulovlig handel med organer og vev fra mennesker,
 - kidnapping, ulovlig frihetsberøvelse og gisseltaking,
 - rasisme og fremmedfrykt,
 - organisert eller væpnet ran,
 - ulovlig handel med kulturgjenstander, herunder antikviteter og kunstverk,
 - svindel,
 - organisert kriminalitet og utpressing,
 - forfalskning og piratomsetning av produkter,
 - forfalskning av administrative dokumenter og handel med disse,
 - forfalskning av betalingsmidler,
 - ulovlig handel med hormonpreparater og andre vekstfremmende stoffer,
 - ulovlig handel med kjernefysisk eller radioaktivt materiale,
 - ulovlig omsetning av stjålne kjøretøyer,
 - voldtekt,
 - brannstiftelse,
 - forbrytelser som faller innunder Den internasjonale straffedomstols jurisdiksjon,
 - kapring av fly og skip,
 - sabotasje.

Artikkel 4

Obligatoriske grunner til å avslå å fullbyrde en arrestordre

Statene skal fastsette plikt for den utførende rettsmyndighet til å nekte å fullbyrde en arrestordre i følgende tilfeller:

1. dersom den straffbare handlingen som arrestordren bygger på, omfattes av amnesti i den utførende stat og denne stat etter egen straffelovgivning har hatt jurisdiksjon til å strafforfølge den straffbare handlingen,
2. dersom den utførende rettsmyndighet er kjent med at den som begjæres overlevert, er rettskraftig dømt av en stat for de samme straffbare handlinger, forutsatt at ilagt frihetsstraff er sonet eller i ferd med å bli sonet eller ikke lenger kan fullbyrdes i henhold til loven i den dømmende stat,
3. dersom den arrestordren gjelder, på grunn av sin alder ikke kan holdes strafferettslig ansvarlig for de handlinger arrestordren bygger på i henhold til loven i den utførende stat.

Artikkel 5

Andre grunner til ikke å fullbyrde en arrestordre

1. Statene kan pålegge eller tillate den utførende rettsmyndighet å avslå og fullbyrde arrestordren i følgende tilfeller:
 - a) dersom arrestordren bygger på en av de handlinger som er nevnt i artikkel 3 nr. 2 og handlingen ikke er straffbar i henhold til loven i den utførende stat; med hensyn til skatter og avgifter, toll og valuta skal arrestordren imidlertid ikke nektes fullbyrdet på grunnlag av at loven i den utførende stat ikke foreskriver samme type skatt eller avgift eller ikke inneholder samme type regler om skatter og avgifter eller toll- og valutabestemmelser som loven i den utstedende stat,
 - b) når den arrestordren gjelder, er under strafforfølgning i den utførende stat for samme handling som den arrestordren bygger på,
 - c) når den utførende stats rettsmyndigheter har besluttet enten ikke å forfølge de straffbare handlingene som arrestordren bygger på eller å stille saken i bero, eller når den som begjæres overlevert, er rettskraftig dømt i en stat for de samme handlinger og derfor ikke kan rettsforfølges videre,
 - d) når den som begjæres overlevert, ikke kan strafforfølges eller straffes fordi saken er foreldet i henhold til loven i den utførende stat og handlingene etter denne stats egen straffelovgivning faller inn under dens jurisdiksjon,
 - e) dersom den utførende rettsmyndighet er kjent med at den som begjæres overlevert, er rettskraftig dømt av en tredjestat for de samme handlinger, forutsatt at eventuell straff er sonet eller i ferd med å bli sonet eller ikke lenger kan fullbyrdes i henhold til loven i landet der vedkommende er dømt,
 - f) dersom arrestordren er utstedt med henblikk på fullbyrding av frihetsstraff eller annen frihetsberøvelse, når den som begjæres overlevert oppholder seg i eller er borger av eller bosatt i den utførende stat og denne forplikter seg til å fullbyrde frihetsstraffen eller frihetsberøvelsen i samsvar med sin nasjonale lovgivning,
 - g) når arrestordren gjelder straffbare handlinger som:
 - i) etter loven i den utførende stat anses for å være begått helt eller delvis på den utførende stats territorium eller på et sted som behandles som sådant,eller
 - ii) er begått utenfor den utstedende stats territorium og loven i den utførende stat ikke tillater forfølgning av de samme straffbare handlinger når de er begått utenfor dens territorium.
2. Hver stat skal meddele Rådets generalsekretariat hvilke grunner til ikke å fullbyrde arrestordre som nevnt i nr. 1 den har pålagt sine rettsmyndigheter å nekte å fullbyrde en arrestordre. Generalsekretariatet skal gjøre den mottatte informasjon tilgjengelig for alle stater og for Kommisjonen.

Artikkel 6

Unntak for straffbare handlinger av politisk art

1. Fullbyrdelse skal ikke nektes på det grunnlag at den straffbare handlingen av den utførende stat kan betraktes som en straffbar handling av politisk art, som en straffbar handling begått i forbindelse med en straffbar handling av politisk art eller som en straffbar handling inspirert av politiske motiver.
2. Norge og Island på den ene side, og Den europeiske union på vegne av enhver medlemsstat på den annen, kan imidlertid avgi erklæring om at nr. 1 bare vil bli anvendt i forbindelse med:
 - a) de straffbare handlinger som er nevnt i artikkel 1 og 2 Europarådets konvensjon om bekjempelse av terrorisme,
 - b) straffbare handlinger i form av konspirasjon eller sammensvergelse – som svarer til beskrivelsen i artikkel 3 nr. 3 – om å begå en eller flere av de straffbare handlinger som er nevnt i artikkel 1 og 2 i Europarådets konvensjon om bekjempelse av terrorisme,

og

c) artikkel 1, 2, 3 og 4 i rammevedtak av 13. juni 2002 om bekjempelse av terrorisme.

3. Når arrestordre er utstedt av en stat som har avgitt erklæring som nevnt i nr. 2, eller av en stat som slik erklæring er avgitt på vegne av, kan staten som fullbyrder arrestordren gjøre gjensidighet gjeldende.

Artikkel 7

Nasjonalitetsunntak

1. Fullbyrdelse skal ikke nektes på det grunnlag at den ettersøkte er borger av den utførende stat.
2. Norge og Island på den ene side, og Den europeiske union på vegne av enhver av sine medlemsstater på den annen, kan avgi erklæring om at egne statsborgere ikke vil bli utlevert, eller at overlevering bare vil bli tillatt på visse nærmere angitte vilkår.
3. Når arrestordre er utstedt av en stat som har avgitt erklæring som nevnt i nr. 3, eller av en stat som slik erklæring er avgitt på vegne av, kan enhver annen stat gjøre gjensidighet gjeldende i fullbyrdelsen av arrestordren.

Artikkel 8

Garantier som skal gis av den utstedende stat i bestemte tilfeller

Den utstedende rettsmyndighet kan gjøre følgende vilkår gjeldende for fullbyrdelsen av arrestordren:

1. når arrestordren er utstedt med henblikk på å fullbyrde en frihetsstraff eller annen frihetsberøvelse ilagt ved beslutning fattet i fravær av den arrestordren gjelder (*in absentia*), og dersom vedkommende ikke har vært innkalt personlig eller på annen måte har vært orientert om tid og sted for rettsmøtet som har resultert i den beslutning som er fattet i vedkommendes fravær, kan overlevering skje på vilkår av at den utstedende rettsmyndighet gir en forsikring som anses tilstrekkelig til å garantere at den arrestordren gjelder, vil få anledning til å begjære saken behandlet på ny i den utstedende stat og å være til stede når dom faller,
2. dersom den straffbare handlingen som arrestordren er utstedt på grunnlag av, kan straffes med livsvarig fengsel eller annen frihetsberøvelse på livstid, kan fullbyrdelsen av arrestordren gjøres betinget av at den utstedende stat gir en forsikring som den utførende stat finner tilstrekkelig om at den vil vurdere straffen eller tiltaket som er idømt, på anmodning eller senest etter 20 år, eller vil oppmuntre til bruk av straffenedsettende tiltak som vedkommende har adgang til å søke om etter den utstedende stats lovgivning eller praksis, med sikte på at straff eller tiltak som nevnt ikke skal fullbyrdes,
3. når en person som en arrestordre er utstedt på med henblikk på strafforfølgning, er borger av eller bosatt i den utførende stat, kan overlevering gjøres betinget av at vedkommende, etter å ha blitt hørt, bringes tilbake til den utførende stat for der å sone frihetsstraffen eller frihetsberøvelsen som er avsagt mot ham eller henne i den utstedende stat.

Artikkel 9

Fastsettelse av kompetente rettsmyndigheter

1. Utstedende rettsmyndighet skal være den rettsmyndighet i den utstedende stat som er kompetent til å utstede arrestordre i kraft av loven i samme stat.
2. Utførende rettsmyndighet skal være den rettsmyndighet i den utførende stat som er kompetent til å fullbyrde arrestordre i kraft av loven i samme stat. På tidspunktet for underretning som nevnt i artikkel 38 nr. 1 kan en justisminister utpekes som kompetent myndighet for fullbyrdelse av en arrestordre, enten justisministeren er en rettsmyndighet etter nevnte stats nasjonale lovgivning eller ikke.
3. Avtalepartene skal informere hverandre om sine kompetente myndigheter.

Artikkel 10

Bistand fra sentralmyndigheten

1. Avtalepartene kan underrette hverandre om hvilken sentralmyndighet i hver stat – når slik myndighet er utpekt, eller – når rettssystemet i vedkommende stat gir adgang til det, hvilke sentralmyndigheter som kan bistå de kompetente rettsmyndigheter.
2. Når dette gjøres, kan avtalepartene angi at sentralmyndigheten(e), som følge av måten de aktuelle staters nasjonale rettssystem er organisert på, er ansvarlig for administrativ oversendelse og mottak av arrestordrer og for all annen offisiell korrespondanse i den forbindelse. Disse opplysningene skal være bindende for alle myndigheter i den utstedende stat.

Artikkel 11

Arrestordrens innhold og form

1. Arrestordren skal inneholde følgende opplysninger oppført i samsvar med skjemaet i vedlegg I til denne avtale:
 - a) den overleveringsbegjærtes identitet og statsborgerskap,
 - b) navn, adresse, telefon- og faksnummer samt e-postadresse til utstedende rettsmyndighet,
 - c) dokumentasjon på rettskraftig dom, arrestordre eller annen rettskraftig beslutning med samme virkning som faller inn under virkeområdet for artikkel 2 og 3,
 - d) den straffbare handlingens art og rettslige karakteristik, særlig med hensyn til artikkel 3,
 - e) beskrivelse av omstendighetene rundt den straffbare handlingen, blant annet tid, sted og i hvor stor grad den som begjæres overlevert, var delaktig i den straffbare handlingen,
 - f) ilagt straff, dersom rettskraftig dom foreligger, eller strafferamme for den straffbare handlingen etter den utstedende stats lovgivning,
 - g) om mulig andre følger av den straffbare handlingen.
2. Arrestordren skal oversettes til det språk eller ett av de språk som offisielt benyttes av den utførende stat. Enhver avtalepart kan, når denne avtale inngås eller senere, avgi erklæring om at en oversettelse til ett eller flere andre offisielle språk i en stat vil bli godtatt.

KAPITTEL 2

OVERLEVERINGSPROSEDYRE

Artikkel 12

Oversendelse av arrestordre

1. Når det er kjent hvor den som begjæres overlevert befinner seg, kan utstedende rettsmyndighet oversende arrestordren direkte til den utførende rettsmyndighet.
2. Den utstedende rettsmyndighet kan i alle tilfeller beslutte å etterlyse vedkommende gjennom informasjonssystemet for Schengen-samarbeidet (SIS). Slik etterlysning skal skje i samsvar med de aktuelle bestemmelser i EU-retten om SIS-etterlysning med henblikk på overlevering. En etterlysning i SIS skal være jevngodt med en arrestordre vedlagt de opplysninger som er nevnt i artikkel 11 nr. 1.
3. I en overgangsperiode inntil SIS er i stand til å formidle alle opplysninger som er beskrevet i artikkel 11, skal etterlysning være jevngodt med arrestordre inntil den utførende rettsmyndighet mottar originalen i foreskrevet form.

Artikkel 13

Detaljerte prosedyrer for oversendelse av arrestordre

1. Dersom den utstedende rettsmyndighet ikke vet hvem som er utførende rettsmyndighet, skal den treffe de nødvendige tiltak for å innhente opplysninger om dette fra den utførende stat.
2. Dersom det ikke er mulig å bruke SIS, kan den utstedende rettsmyndighet be Den internasjonale kriminalpolitorganisasjon (Interpol) formidle en arrestordre.
3. Den utstedende rettsmyndighet kan oversende arrestordren ved hjelp av enhver sikker metode som er egnet til å gjengi innholdet skriftlig under slike forhold at den utførende stat kan fastslå autentisiteten.
4. Alle vanskeligheter vedrørende oversendelsen eller autentiseringen av et dokument som trengs for å fullbyrde arrestordren, skal søkes løst ved direkte kontakt mellom de berørte rettsmyndigheter, eller, når omstendighetene tilsier det, med bistand fra statenes sentralmyndigheter.
5. Dersom myndigheten som mottar en arrestordre, ikke er kompetent til å utføre den, skal den automatisk oversende arrestordren til sin stats kompetente myndighet, og skal informere den utstedende rettsmyndighet om dette.

Artikkel 14

Rettigheter for den som begjæres overlevert

1. Når en person som begjæres overlevert blir pågrepet, skal den utførende kompetente rettsmyndighet, i samsvar med sin nasjonale lovgivning, informere vedkommende om arrestordren og dens innhold og om adgangen til å samtykke i å bli overlevert til den utstedende rettsmyndighet.
2. En person som begjæres overlevert og som blir pågrepet som ledd i fullbyrdelsen av en arrestordre, skal ha rett til bistand av advokat og tolk i samsvar med den utførende stats nasjonale lovgivning.

Artikkel 15

Fengslig forvaring

Når en person blir pågrepet på grunnlag av en arrestordre, skal den utførende rettsmyndighet beslutte hvorvidt vedkommende skal holdes i fengslig forvaring i samsvar med loven i den utførende stat. Vedkommende kan når som helst løslates midlertidig i samsvar med loven i den utførende stat, forutsatt at den kompetente myndighet i nevnte stat treffer alle tiltak som den finner nødvendige for å hindre at vedkommende unndrar seg rettsforfølgning.

Artikkel 16

Samtykke til overlevering

1. Hvis den pågrepne angir at han eller hun samtykker i overlevering, skal slikt samtykke, og eventuell uttrykkelig fraskrivelse av retten til å påberope seg "spesialitetsregelen" som er nevnt i artikkel 30 nr. 2, avgis overfor den utførende rettsmyndighet i samsvar med den utførende stats nasjonale lovgivning.
2. Hver stat skal vedta de tiltak som er nødvendige for å sørge for at samtykke og eventuell fraskrivelse som nevnt i nr. 1, kommer i stand på en måte som viser at vedkommende har handlet frivillig og vel vitende om konsekvensene. Den som begjæres overlevert, skal derfor ha rett til advokatbistand.
3. Samtykket og eventuelt fraskrivelsen som er nevnt i nr. 1, skal nedtegnes formelt i samsvar med den prosedyre som fastsatt i den utførende stats lovgivning.
4. Samtykke kan i prinsippet ikke trekkes tilbake. Hver stat kan bestemme at samtykke og eventuell fraskrivelse kan trekkes tilbake i samsvar med de regler som gjelder etter dens nasjonale lovgivning. I dette tilfelle skal tiden mellom dato for samtykke og tilbaketrekning ikke regnes med ved fastsettelsen av de tidsfrister som framgår av artikkel 20. Norge og Island på den ene side, og Den europeiske union på vegne av enhver av sine medlemsstater på den annen, kan på tidspunktet for underretning som nevnt i artikkel 38 nr. 1, avgi erklæring om at de ønsker å ha mulighet til dette, med angivelse av prosedyrer for hvordan samtykke kan trekkes tilbake og eventuelle endringer i disse.

Artikkel 17

Adgang til å bli hørt

Når den pågrepne ikke samtykker i overlevering som nevnt i artikkel 16, skal han eller hun ha adgang til å bli hørt av den utførende rettsmyndighet i samsvar med loven i den utførende stat.

Artikkel 18

Overleveringsvedtak

1. Den utførende rettsmyndighet skal, innen de frister og på de vilkår som er definert i denne avtale, avgjøre om vedkommende skal utleveres.
2. Dersom den utførende rettsmyndighet finner at opplysningene som er oversendt av den utstedende stat, ikke er tilstrekkelige til å ta stilling til overleveringen, skal den anmode om at de nødvendige ekstraopplysninger, særlig med henblikk på artikkel 4 til 6, 8 og 11, framskaffes snarest, og kan sette en tidsfrist for mottak av slike opplysninger idet det tas hensyn til behovet for å overholde tidsfristene i artikkel 20.
3. Den utstedende rettsmyndighet kan når som helst oversende eventuell nyttig ekstrainformasjon til den utførende rettsmyndighet.

Artikkel 19

Beslutning når flere begjæringer foreligger

1. Dersom to eller flere stater har utstedt en europeisk arrestordre eller en arrestordre på samme person, skal beslutningen om hvilken arrestordre som skal fullbyrdes, fattes av den utførende rettsmyndighet idet det tas behørig hensyn til alle omstendigheter, særlig åsted for de straffbare handlingene og deres relative alvorlighetsgrad, datoer for arrestordrene og hvorvidt ordrene er utstedt med henblikk på rettsforfølgning eller fullbyrdelse av frihetsstraff eller annen frihetsberøvelse.
2. Den utførende rettsmyndighet hos en medlemsstat kan søke råd fra Eurojust når den skal treffe valget som er nevnt i nr. 1.
3. Dersom en arrestordre kommer i konflikt med en begjæring om utlevering inngitt av en tredjestat, skal beslutningen om hvorvidt arrestordren eller utleveringsbegjæringen skal gå foran, fattes av den kompetente myndighet hos den utførende stat idet det tas behørig hensyn til alle omstendigheter, særlig de omstendigheter det henvises til i nr. 1 og de som er nevnt i den konvensjon som kommer til anvendelse.
4. Denne artikkel rører ikke ved statenes forpliktelser etter Den internasjonale straffedomstols vedtekter.

Artikkel 20

Tidsfrister og prosedyrer for beslutning om å fullbyrde arrestordren

1. En arrestordre skal behandles og fullbyrdes straks.
2. I tilfeller der den som begjæres overlevert samtykker i overlevering, bør beslutningen om å fullbyrde arrestordren fattes innen en frist på 10 dager etter at samtykke er gitt.
3. I andre tilfeller bør endelig beslutning om å fullbyrde arrestordren fattes innen en frist på 60 dager etter at den som begjæres overlevert er pågrepet.
4. Når arrestordren i spesielle tilfeller ikke kan fullbyrdes innen de frister som er fastsatt i nr. 2 eller 3, skal den utførende rettsmyndighet umiddelbart informere den utstedende rettsmyndighet om dette og angi grunner for forsinkelsen. I slike tilfeller kan tidsfristene forlenges med 30 dager.
5. På tidspunktet for underretning som nevnt i artikkel 38 nr. 1, kan Den europeiske union på vegne av enhver av sine medlemsstater avgi erklæring om i hvilke tilfeller nr. 3 og 4 ikke skal gjelde. Norge og Island kan gjøre gjensidighet gjeldende i forholdet til de aktuelle medlemsstater.
6. Så lenge den utførende rettsmyndighet ikke har tatt endelig stilling til arrestordren, skal den sikre at de materielle vilkårene for en effektiv overlevering av vedkommende fortsatt er til stede.
7. Det skal oppgis grunner for et eventuelt avslag på å fullbyrde en arrestordre.

Artikkel 21

Situasjonen i påvente av beslutning

1. Når arrestordren er utstedt med henblikk på straffeforfølgning, skal den utførende rettsmyndighet:
 - a) enten gå med på at den som begjæres overlevert, blir hørt i samsvar med artikkel 22,
 - b) eller gå med på midlertidig overføring av den som begjæres overlevert.
2. Vilåårene for og varigheten av midlertidig overføring skal fastsettes ved overenskomst mellom utstedende og utførende rettsmyndighet.
3. Ved midlertidig overføring skal personen ha anledning til å returnere til den utførende stat for å overvære rettsforhandlinger vedrørende seg selv som et ledd i overleveringsprosedyren.

Artikkel 22

Høring i påvente av beslutning

1. Den som begjæres overlevert, skal bli hørt av en rettsmyndighet med bistand av en annen person utpekt i samsvar med loven i den anmodende domstols stat.
2. Den som begjæres overlevert, skal bli hørt i samsvar med loven i den utførende stat og på de vilkår som er fastsatt ved overenskomst mellom utstedende og utførende rettsmyndighet.
3. Den kompetente utførende rettsmyndighet kan utpeke en annen rettsmyndighet i sin stat til å delta under høringen av den som begjæres overlevert for å sikre at denne artikkel og de vilkår som er fastsatt, anvendes som foreskrevet.

Artikkel 23

Privilegier og immunitet

1. Når den som begjæres overlevert, nyter godt av privilegier eller immunitet med hensyn til jurisdiksjon eller fullbyrdelse i den utførende stat, skal tidsfristene i henhold til i artikkel 20 ikke begynne å løpe før den dagen den utførende myndighet blir informert om at privilegiet eller immuniteten er opphevet.
2. Den utførende stat skal sikre at de materielle vilåårene for en effektiv overlevering er oppfylt når vedkommende ikke lenger nyter godt av slikt privilegium eller slik immunitet.
3. Når fullmakt til å oppheve privilegiet eller immuniteten tilligger en myndighet hos den utførende stat, skal den utførende rettsmyndighet anmode denne om å utøve slik fullmakt omgående. Når fullmakt til å oppheve privilegiet eller immuniteten tilligger en myndighet hos en annen stat eller internasjonal organisasjon, skal det være opp til den utstedende rettsmyndighet å anmode denne om å utøve slik fullmakt.

Artikkel 24

Konkurrerende internasjonale forpliktelser

Denne avtale rører ikke ved den utførende stats forpliktelser når den som begjæres overlevert, er utlevert til den fra en tredjestat og vedkommende er beskyttet av bestemmelser i avtalen som han eller hun er utlevert etter med hensyn til spesialitetsregelen. Den utførende stat skal treffe alle nødvendige tiltak for omgående å innhente samtykke fra staten som tidligere har utlevert vedkommende, slik at han eller hun kan overleveres til staten som har utstedt arrestordren. Tidsfristene som er nevnt i artikkel 20, skal ikke begynne å løpe før den dagen disse spesialitetsreglene opphører å gjelde.

I påvente av beslutning fra staten som vedkommende er utlevert fra, skal den utførende stat sikre at de materielle vilåårene som er nødvendige for en effektiv overlevering, forblir oppfylt.

Artikkel 25

Underretning om beslutning

Den utførende rettsmyndighet skal omgående underrette den utstedende rettsmyndighet om beslutningen om tiltak som vil bli iverksatt i anledning arrestordren.

Artikkel 26

Tidsfrister for overlevering

1. Den som begjæres overlevert, skal overleveres snarest mulig på en dato avtalt mellom de berørte myndigheter.
2. Han eller hun skal overleveres senest 10 dager etter endelig vedtak om å fullbyrde arrestordren.
3. Dersom omstendigheter som ingen av statene rår over, hindrer overlevering innen fristen som er fastsatt i nr. 2, skal den utførende og den utstedende rettsmyndighet omgående ta kontakt med hverandre og avtale ny overleveringsdato. I dette tilfelle skal overlevering skje innen 10 dager etter den nye datoen som blir avtalt.
4. Overleveringen kan unntaksvis utsettes av alvorlige humanitære årsaker, for eksempel når det fins åpenbare og tungtveiende grunner til å tro at overlevering vil sette den overleveringsbegjærtes liv eller helse i fare. Arrestordren skal fullbyrdes så snart disse årsakene ikke lenger er til stede. Den utførende rettsmyndighet skal straks informere den utstedende rettsmyndighet og avtale ny overleveringsdato. I dette tilfelle skal overleveringen skje innen 10 dager etter den nye datoen som slik blir avtalt.
5. Etter at fristene som er nevnt i nr. 2 til 4 er utløpt, skal vedkommende løslates dersom han eller hun fortsatt er frihetsberøvet.

Artikkel 27

Utsatt eller betinget overlevering

1. Etter å ha besluttet å fullbyrde arrestordren kan den utførende rettsmyndighet utsette overleveringen slik at den som begjæres overlevert, kan strafforfølges i den utførende stat, eller, dersom vedkommende allerede er dømt, slik at han eller hun på dens territorium kan sone en frihetsstraff idømt for en annen handling enn den som er nevnt i arrestordren.
2. I stedet for å utsette overleveringen kan den utøvende rettsmyndighet midlertidig overlevere vedkommende til den utstedende stat på vilkår som blir å fastsette ved overenskomst mellom utførende og utstedende rettsmyndighet. Slik overenskomst skal være skriftlig, og vilkårene skal være bindende for alle myndigheter i den utstedende stat.

Artikkel 28

Transitt

1. Hver stat skal tillate transitt via sitt eget territorium av en person som overleveres, forutsatt at den har fått opplysninger om:
 - a) identiteten og statsborgerskapet til den arrestordren gjelder,
 - b) at arrestordre foreligger,
 - c) den straffbare handlingens art og rettslige karakteristik,
 - d) omstendighetene rundt den straffbare handlingen, herunder tid og sted.

Staten på hvis vegne det i samsvar med artikkel 7 nr. 2 er avgitt erklæring om at dens egne borgere ikke vil bli overlevert, eller at overlevering bare vil bli tillatt på visse nærmere angitte vilkår, kan på de samme betingelser nekte transitt av egne borgere via sitt territorium eller gjøre transitten avhengig av at vilkårene er oppfylt.

2. Avtalepartene skal underrette hverandre om den myndighet utpekt av hver stat som er ansvarlig for å motta transittanmodninger og nødvendige dokumenter, samt all annen korrespondanse i forbindelse med transittanmodninger.
3. Transittanmodningen og opplysningene som er nevnt i nr. 1, kan sendes til den myndighet som er utpekt i henhold til nr. 2 ved hjelp av enhver metode som er egnet til å gjengi innholdet skriftlig. Transittstaten skal underrette om sitt vedtak ved hjelp av samme prosedyre.
4. Denne avtale gjelder ikke ved lufttransport uten planlagt mellomlanding. Dersom det blir foretatt en landing som ikke er planlagt, skal den utstedende stat imidlertid sørge for at den myndighet som er utpekt i samsvar med nr. 2, får de opplysninger det er gitt bestemmelser om i nr. 1.
5. Når en transitt gjelder en person som skal utleveres fra en tredjestat til en stat, gjelder denne artikkel så langt det passer. Særsilt skal uttrykket "arrestordre", som definert i denne avtale, anses som erstattet av "utvisningsanmodning".

KAPITTEL 3

VIRKNINGER AV OVERLEVERINGEN

Artikkel 29

Fratrekk for utholdt varetekt i den utførende stat

1. Alle vareteksperioder som følger av utførelsen av en arrestordre, skal av den utstedende stat trekkes fra i den samlede tid som skal sones i den utstedende stat som følge av idømt frihetsstraff eller annen frihetsberøvelse.
2. Med dette for øye skal alle opplysninger om hvor lenge vedkommende har vært holdt i varetekt på grunnlag av arrestordren, overføres av den utførende rettsmyndighet eller av sentralmyndighet utpekt i henhold til artikkel 10 til den utstedende rettsmyndighet når overleveringen finner sted.

Artikkel 30

Mulig rettsforfølgning for andre straffbare handlinger

1. Norge og Island på den ene side, og Den europeiske union på vegne av enhver av sine medlemsstater på den annen, kan underrette hverandre om at man i forholdet mellom stater og andre stater som samme underretning gjelder for, anser samtykke for å være gitt til straffeforfølgning, pådømmelse eller frihetsberøvelse i den hensikt å fullbyrde frihetsstraff eller annen frihetsberøvelse for en annen straffbar handling enn den vedkommende er overlevert for, begått før overleveringen, med mindre den utførende rettsmyndighet i det enkelte tilfelle sier noe annet i sitt overleveringsvedtak.
2. Unntatt i de tilfeller som er nevnt i nr. 1 og 3, kan en person som er overlevert, ikke rettsforfølges, dømmes eller på annen måte berøves friheten for en annen straffbar handling enn den han eller hun ble overlevert for, begått før overleveringen.
3. Nr. 2 gjelder ikke i følgende tilfeller:
 - a) når en person har hatt anledning til å forlate territoriet til den stat han eller hun er overlevert til, men ikke har gjort det innen 45 dager etter endelig løslatelse, eller har returnert til nevnte territorium etter å ha forlatt det,
 - b) når den straffbare handlingen ikke er belagt med frihetsstraff eller annen frihetsberøvelse,
 - c) når straffesaken ikke gir grunnlag for anvendelse av et tiltak som begrenser vedkommendes personlige frihet,
 - d) når personen kan bli gjenstand for straff eller tiltak som ikke omfatter frihetsberøvelse, særlig økonomisk straff eller tiltak i stedet for dette, selv om straffen eller tiltaket kan medføre en begrensning i hans eller hennes personlige frihet,
 - e) når vedkommende har samtykket i å bli overlevert, eventuelt på samme tid som han eller hun gav avkall på spesialitetsregelen, i samsvar med artikkel 16,
 - f) når vedkommende etter overlevering uttrykkelig har gitt avkall på spesialitetsregelen med hensyn til nærmere angitte straffbare handlinger begått før overleveringen. Fraskrivelsen skal skje overfor de kompetente rettsmyndigheter i den utstedende stat og skal nedtegnes i samsvar med nevnte stats nasjonale lovgivning. Fraskrivelsen skal utformes slik at det går klart fram at vedkommende har avgitt den frivillig og vel vitende om konsekvensene. Vedkommende skal derfor ha rett til advokatbistand,
 - g) når den utførende rettsmyndighet som har overlevert personen, gir sitt samtykke i samsvar med nr. 4.
4. Anmodning om samtykke skal inngis til den utførende rettsmyndighet sammen med de opplysninger som er nevnt i artikkel 11 nr. 1 og en oversettelse som nevnt i artikkel 11 nr. 2. Samtykke skal gis når den straffbare handlingen som det anmodes om samtykke for, selv gir grunnlag for overlevering i samsvar med bestemmelsene i denne avtale. Samtykke skal avslås på det grunnlag som er nevnt i artikkel 4, og kan ellers bare avslås på det grunnlag som er nevnt i artikkel 5, eller 6 nr. 2 og 7 nr. 3. Vedtaket skal fattes senest 30 dager etter at anmodningen er mottatt. For de situasjoner som er nevnt i artikkel 8, skal den utstedende stat gi de garantier som det der er gitt bestemmelser om.

Artikkel 31

Overlevering eller påfølgende utlevering

1. Norge og Island på den ene side, og Den europeiske union på vegne av enhver av sine medlemsstater på den annen side, kan underrette om at i forholdet mellom stater som samme underretning gjelder for skal samtykke til å overlevere en person til en annen stat enn den utførende stat i medhold av en arrestordre utstedt for en straffbar handling begått før overleveringen, anses som gitt med mindre den utførende rettsmyndighet i det enkelte tilfelle sier noe annet i sitt overleveringsvedtak.
 2. I ethvert av følgende tilfeller kan en person som er overlevert til den utstedende stat i medhold av en arrestordre, uten samtykke fra den utførende stat overleveres til en annen stat enn den utførende stat i medhold av en arrestordre utstedt for en straffbar handling begått før overleveringen:
 - a) når den som begjæres overlevert, har hatt anledning til å forlate territoriet til den stat som han eller hun er overlevert til, men ikke har gjort det innen 45 dager etter endelig løslatelse, eller har returnert til nevnte territorium etter å ha forlatt det,
 - b) når vedkommende samtykker i å bli overlevert til en annen stat enn den utførende stat i medhold av en arrestordre. Samtykket skal avgis overfor de kompetente rettsmyndigheter i den utstedende stat, og skal nedtegnes i samsvar med denne stats nasjonale lovgivning. Det skal være formulert på en slik måte at det går klart fram at vedkommende har samtykket frivillig og vel vitende om konsekvensene. Han eller hun skal derfor ha rett til juridisk bistand,
 - c) når den som begjæres overlevert, ikke faller inn under spesialitetsregelen i henhold til artikkel 30 nr. 3 a), e), f) og g).
 3. Den utførende rettsmyndighet samtykker i overlevering til en annen stat i samsvar med følgende regler:
 - a) anmodningen om samtykke skal inngis i samsvar med artikkel 12 sammen med de opplysninger som er nevnt i artikkel 11 nr. 1 og en oversettelse som nevnt i artikkel 11 nr. 2,
 - b) samtykke skal gis når den straffbare handlingen som det anmodes om det for, selv gir grunnlag for overlevering i samsvar med bestemmelsene i denne avtale,
 - c) vedtaket skal fattes senest 30 dager etter at anmodningen er mottatt,
 - d) samtykke skal avslås på det grunnlag som er nevnt i artikkel 4, og kan ellers bare avslås på det grunnlag som er nevnt i artikkel 5 eller 6 nr. 2 og 7 nr. 2.
- For de situasjoner som er nevnt i artikkel 8, skal den utstedende stat gi de garantier som det der er gitt bestemmelser om.
4. Uten hensyn til nr. 1 skal en person som er overlevert i henhold til en arrestordre, ikke utleveres til en tredjestat uten samtykke fra den kompetente myndighet i staten som har overlevert personen. Slikt samtykke skal gis i samsvar med de konvensjoner denne stat er bundet av og med dens nasjonale lovgivning.

Artikkel 32

Overlevering av eiendeler

1. Etter anmodning fra den utstedende rettsmyndighet eller på eget initiativ skal den utførende rettsmyndighet i samsvar med sin nasjonale lovgivning beslaglegge og overlevere eiendeler som:
 - a) kan være nødvendige som bevismateriale, eller
 - b) den som begjæres overlevert, har tilegnet seg som følge av den straffbare handlingen.
2. Eiendelene som er nevnt i nr. 1, skal overleveres selv om arrestordren ikke kan fullbyrdes på grunn av at den som begjæres overlevert er død eller har rømt.
3. Dersom eiendeler som nevnt i nr. 1 er gjenstand for beslag eller inndragning på territoriet til den utførende stat, kan sistnevnte, dersom eiendelene trengs i forbindelse med verserende straffesak, midlertidig holde dem tilbake eller overlevere dem til den utstedende stat på vilkår av at de returneres.
4. Rettigheter som den utførende stat eller tredjeparter måtte ha ervervet i de eiendeler som er nevnt i nr. 1, skal stå ved lag. Når slike rettigheter foreligger, skal den utstedende stat uten omkostninger returnere eiendelene til den utførende stat så snart straffesaken er avsluttet.

Artikkel 33

Utgifter

1. Utgifter som påløper på territoriet til den utførende stat ved utførelsen av en arrestordre, skal dekkes av denne stat.
2. Alle andre utgifter skal dekkes av den utstedende stat.

KAPITTEL 4 ALMINNELIGE BESTEMMELSER OG SLUTTBESTEMMELSER

Artikkel 34

Forhold til andre juridiske instrumenter

1. Uten at det rører ved deres anvendelse i forholdet mellom stater og tredjestater, skal denne avtale fra det tidspunkt den trer i kraft, erstatte tilsvarende bestemmelser i følgende konvensjoner som gjelder utlevering i forholdet mellom Norge og Island på den ene side og medlemsstatene på den annen:
 - a) Europeisk konvensjon om utlevering av 13. desember 1957, med tilleggsprotokoll av 15. oktober 1975 og annen tilleggsprotokoll av 17. mars 1978, og Europeisk konvensjon om bekjempelse av terrorisme av 27. januar 1977 hva angår utlevering, med endringer ved protokoll av 2003 når den trer i kraft,
 - b) Avdeling III, kapittel 4 i Konvensjon av 19. juni 1990 om gjennomføring av Schengenavtalen av 14. juni 1985, om gradvis avskaffelse av kontroller ved felles grenser.
 - c) Schengen-relevante bestemmelser i EUs utleveringskonvensjoner av 1995 og 1996 i den utstrekning de er i kraft.
2. Statene kan fortsette å anvende bilaterale eller multilaterale avtaler eller ordninger som er i kraft når denne avtale inngås, i den utstrekning slike avtaler eller ordninger gjør det mulig å utvide formålene med denne avtale og bidrar til ytterligere å forenkle eller tilrettelegge prosedyrene for overlevering av personer som er gjenstand for arrestordre. Avtalepartene skal underrette hverandre om enhver slik avtale eller ordning.
3. Statene kan inngå bilaterale eller multilaterale avtaler eller ordninger etter at denne avtale er trådt i kraft i den utstrekning slike avtaler eller ordninger gjør det mulig å utvide reglene i denne avtale og bidrar til ytterligere å forenkle og tilrettelegge prosedyrene for overlevering av personer som er gjenstand for arrestordre, særlig ved å fastsette tidsfrister kortere enn de som er fastsatt i artikkel 20, ved å utvide listen over straffbare handlinger som er fastsatt i artikkel 3 nr. 4, ved ytterligere å begrense grunnlaget for avslag som er fastsatt i artikkel 4 og 5, eller ved å senke terskelen som det er gitt bestemmelser om i artikkel 3 nr. 1 eller 4.

Avtalene og ordningene som er nevnt i første underavsnitt, skal ikke i noe tilfelle påvirke forholdet til stater som ikke er part i dem.

Avtalepartene skal også underrette hverandre om enhver ny avtale eller ordning som nevnt i første underavsnitt innen tre måneder etter at de har undertegnet den.

4. Når konvensjoner eller avtaler som nevnt i nr. 1 gjelder for territoriene til stater eller for territorier som en slik stat er ansvarlig for i utenrikssaker, som denne avtale ikke gjelder for, skal disse dokumentene fortsatt regulere eksisterende forbindelser mellom slike territorier og de øvrige stater.

Artikkel 35

Overgangsbestemmelse

1. Overleveringsanmodninger som er mottatt før datoen da denne avtale trer i kraft, forblir regulert av eksisterende instrumenter om overlevering. Anmodninger som mottas etter denne dato, blir regulert av denne avtale.
2. Norge og Island på den ene side, og Den europeiske union på vegne av enhver av sine medlemsstater på den annen, på tidspunktet for underretning som nevnt i artikkel 38 nr. 1, avgi erklæring om at staten, som utførende stat, vil fortsette å anvende utleveringssystemet som gjelder før denne avtale trer i kraft i forhold til handlinger begått før en dato som den fastsetter. Den aktuelle datoen må ikke være senere enn ikrafttredelsesdatoen for denne avtale. Nevnte erklæring kan trekkes tilbake på et hvilket som helst tidspunkt.

Artikkel 36

Tvisteløsning

Enhver tvist mellom enten Island eller Norge og en medlemsstat i Den europeiske union som gjelder anvendelsen eller tolkningen av denne avtale, kan av en part i tvisten henvises til et møte mellom representanter for regjeringene i medlemsstatene i Den europeiske union og i Island og Norge med sikte på at tvisten skal være løst innen seks måneder.

Artikkel 37

Rettspraksis

Avtalepartene skal, for å nå målsetningen om å komme fram til en mest mulig ensartet anvendelse og tolkning av bestemmelsene i denne avtale, stadig følge med på utviklingen i rettspraksis ved Det europeiske fellesskapets domstol og utviklingen i rettspraksis ved de kompetente domstoler i Island og Norge vedrørende disse bestemmelsene og bestemmelsene i lignende overleveringsinstrumenter. Til dette formål skal det etableres en mekanisme for å sikre jevnlig utveksling av slik rettspraksis.

Artikkel 38

Underretninger, erklæringer, ikrafttredelse

1. Avtalepartene skal underrette hverandre når de har fullført de prosedyrer som kreves for å samtykke i å være bundet av denne avtale.
2. Når de gir sin underretning som nevnt i nr. 1, skal avtalepartene avgi enhver av de underretninger eller erklæringer som det er gitt bestemmelser om i artikkel 5 nr. 2, 9 nr. 3, 28 nr. 2 and 34 nr. 2 i denne avtale, og kan avgi enhver av de underretninger eller erklæringer som det er gitt bestemmelser om i avtalens artikkel 3 nr. 4, 6 nr. 2, 7 nr. 2, 10 nr. 1, 11 nr. 2, 16 nr. 4, 20 nr. 5, 30 nr. 1, 31 nr. 1 og 35 nr. 2. Erklæringene eller underretningene som er nevnt i artikkel 9 nr. 3 og 28 nr. 2 kan modifiseres, og de som er nevnt i artikkel 5 nr. 2, 6 nr. 2, 7 nr. 2, 10 nr. 1, 16 nr. 4, 20 nr. 5 og 35 nr. 2 kan trekkes tilbake, til enhver tid.
2. Når Den europeiske union avgir slike erklæringer eller underretninger, skal den angi for hvilke av dens medlemsstater erklæringen gjelder.
3. Denne avtale trer i kraft første dag i tredje måned etter datoen da generalsekretæren i Den europeiske unions råd har fastslått at alle formelle krav til avtalepartenes uttrykk for samtykke til denne avtale er oppfylt.

Artikkel 39

Tiltredelse

Tiltredelse av nye medlemsstater til Den europeiske union innebærer at rettigheter og forpliktelser etter denne avtale etableres mellom slike nye medlemsstater og Island og Norge.

Artikkel 40

Felles gjennomgang

Avtalepartene er enige om å foreta en felles gjennomgang av denne avtale senest 5 år etter at den er trådt i kraft, og særlig av de erklæringer som er gitt i samsvar med artikkel 3 nr. 2, 6 nr. 2, 7 nr. 2 og 20 nr. 5 i denne avtale. Dersom erklæringene som er nevnt i artikkel 7 nr. 2 ikke fornyes, blir de ugyldige 5 år etter at denne avtale er trådt i kraft. Gjennomgangen skal særlig ta for seg den praktiske gjennomføringen, tolkningen og utviklingen av avtalen, og kan også omfatte spørsmål som hvilke konsekvenser den videre utviklingen av Den europeiske union vil få på det området som reguleres av denne avtale.

Artikkel 41

Oppsigelse

1. Denne avtale kan sies opp av avtalepartene. Dersom avtalen sies opp av enten Island eller Norge, skal den fortsatt stå ved lag mellom Den europeiske union og den avtalepart som ikke har sagt den opp.
2. Oppsigelse av denne avtale i henhold til nr. 1 får virkning seks måneder etter at underretning om oppsigelse er deponert. Prosedyrer for å etterkomme overleveringsbegjæringer som ikke er effektivert per denne dato, skal fullføres i samsvar med bestemmelsene i denne avtale.

Artikkel 42

Depositær

1. Generalsekretæren i Den europeiske unions råd skal opptre som depositær for denne avtale.
2. Depositæren skal offentliggjøre opplysninger om enhver underretning eller erklæring som inngis vedrørende denne avtale.

Utferdiget i Wien den 28. juni 2006 i ett eksemplar på islandsk, norsk, dansk, engelsk, estisk, finsk, fransk, gresk, irsk, italiensk, latvisk, litauisk, maltesisk, nederlandsk, polsk, portugisisk, slovakisk, slovensk, spansk, svensk, tsjekkisk, tysk og ungarsk, hvorav alle tekster har samme gyldighet.

FOR DEN EUROPEISKE UNION FOR REPUBLIKKEN ISLAND FOR KONGERIKET NORGE

ARRESTORDRE ¹

Denne arrestordren er utstedet av kompetent rettsmyndighet. Jeg ber om at personen nevnt nedenfor blir arrestert og overlevert for straffeforfølgning eller for å fullbyrde en frihetsstraff eller en annen frihetsberøvelse ².

(a)	Informasjon om den ettersøkte personens identitet: Etternavn: Fornavn: Eventuelt pikenavn: Eventuelle alias: Kjønn: Nasjonalitet: Fødselsdato: Fødested: Bosted/eller kjent adresse: Språk som den ettersøkte forstår (dersom dette vites): Særlige kjennetegn/beskrivelse av den ettersøkte: Fotografi og fingeravtrykk fra den ettersøkte kan overføres dersom de er tilgjengelige. Dersom slik informasjon eller den ettersøktes DNA-profil kan skaffes men ikke er vedlagt; kontaktinformasjon til person som kan skaffe denne informasjonen.
(b)	Avgjørelse som denne arrestordren er basert på: 1. Arrestordre eller rettsavgjørelse med samme virkning: Type: 2. Rettskraftig dom: Referanse:
(c)	Indikasjoner på straffens lengde: 1. Den øvre strafferammen for frihetsstraff eller annen frihetsberøvelse som kan idømmes for de(t) straffbare forholdet/forholdene: 2. Lengden på den idømte frihetsstraff eller annen frihetsberøvelse:

¹ Denne arrestordren skal benyttes under avtale av 28. juni 2006 mellom Den europeiske union og Republikken Island og Kongeriket Norge om overleveringsprosedyre mellom medlemsstatene i Den europeiske union og Island og Norge. Når en rettsmyndighet i en medlemsstat i Den europeiske union ønsker, etter artikkel 12(2) og (3) i avtalen å legge inn en melding om en person i Schengen-informasjonssystemet, skal likevel det europeiske arrestordreskjemaet vedlagt rammebeslutning (2002/584/JHA) 13. juni 2002 om den europeiske arrestordren og overleveringsprosedyrene mellom medlemsstater bli regnet som ekvivalent til dette skjemaet i forhold til formålet bak denne avtalen.

² Denne arrestordren må være skrevet i, eller oversatt til, et av de offisielle språk i den utførende stat, når denne stat er kjent, eller til et annet språk som denne staten har godkjent.

Lengden på den del av straffen som gjenstår å sones:.....

.....
.....

(d) Avgjørelse gjort i fravær av ettersøkte og:

- ettersøkte er personlig blitt innkalt eller på annen måte blitt orientert om tid og sted for rettsmøtet som ledet frem til beslutningen fattet i fravær av den ettersøkte eller
- ettersøkte er ikke personlig blitt innkalt eller på annen måte blitt orientert om tid og sted for rettsmøtet som ledet frem til avgjørelsen fattet i den ettersøktes fravær, men gis følgende rettslige garantier etter overføringen (slike garantier kan gis på forhånd)

Spesifiser de rettslige garantiene

.....
.....

(e) Straffbare forhold:

Denne arrestordre gjelder i alt: straffbare forhold.

Beskrivelse av omstendighetene som de straffbare forhold(ene) var gjort under, herunder tid, sted og graden av deltagelse av den ettersøkte personen:

.....
.....
.....

Det straffbare forholdets karakter og betegnelse og de anvendelige rettsregler:

.....
.....
.....

I. Følgende gjelder utelukkende dersom både den utførende og utstedende stat har avgitt erklæringer etter artikkel 3(4) i avtalen. Dersom dette er tilfelle; kryss av ett eller flere av de følgende forhold som er straffbare med en øvre strafferamme på minst tre år etter lovene i den utstedende stat:

0 deltagelse i en kriminell organisasjon,

0 terrorisme,

0 menneskehandel,

0 seksuell utnyttning av barn og barnepornografi,

0 ulovlig handel med narkotiske stoffer og psykotrope stoffer,

0 ulovlig handel med våpen, ammunisjon og sprengstoff,

0 korrupsjon,

0 bedrageri, herunder bedrageri som rammer De europeiske fellesskaps økonomiske interesser i henhold til konvensjonen av 26 juli 1995 om beskyttelse av De europeiske fellesskaps økonomiske interesser,

- 0 hvitvasking av utbytte fra straffbare forhold,
- 0 valutasvindel, også i euro,
- 0 datarelatert kriminalitet,
- 0 miljøkriminalitet, herunder ulovlig handel med truede dyrearter, plantearter og plantevarianter,
- 0 tilrettelegging for ulovlig innvandring og opphold,
- 0 drap, grov legemsbeskadigelse,
- 0 ulovlig handel med menneskelige organ og vev fra mennesker,
- 0 kidnapping, ulovlig frihetsberøvelse og gisseltaking,
- 0 rasisme og fremmedfrykt,
- 0 organisert eller væpnet ran,
- 0 ulovlig handel med kulturgjenstander, herunder antikviteter og kunstverk,
- 0 svindel,
- 0 organisert kriminalitet og utpressing,
- 0 forfalskning og piratomsetning av produkter,
- 0 forfalskning av administrative dokumenter og handel med disse,
- 0 forfalskning av betalingsmiddel,
- 0 ulovlig handel med hormonpreparater og andre vekstfremmende stoffer,
- 0 ulovlig handel med kjernefysisk eller radioaktivt materiale,
- 0 handel med stjalne kjøretøyer,
- 0 voldtekt,
- 0 brannstiftelse,
- 0 forbrytelser som faller innunder til Den internasjonale straffedomstols jurisdiksjon,
- 0 kapring av fly og skip,
- 0 sabotasje.

II. Fullstendig beskrivelse av straffbare forhold som ikke omfattes av listen over:

.....

.....

(f) Andre opplysninger som er relevante for saken (ikke obligatorisk):

(NB: dette kan være bemerkninger om eksterriatorialrett, avbrudd av foreldelsesfristen eller andre konsekvenser av den straffbare handlingen)

.....

.....

(g) Denne arrestordren gjelder også beslag og overlevering av eiendeler som kan være påkrevd som bevis:

Denne arrestordren gjelder også beslag og overlevering av eiendeler som ettersøkte har tilegnet seg som et resultat av de(t) straffbare forhold/forholdene:

Beskrivelse av eiendom (og dennes plassering) (dersom så vites):

.....

.....

.....

(h) Forholdet/forholdene er straffbare med eller har ledet til frihetsstraff eller annen frihetsberøvelse på livstid:

den utstedende stat vil på den utførende stats anmodning gi garanti om at den vil:

— vurdere straffen eller tiltaket som er idømt på anmodning eller senest etter 20 år,

og/eller

– oppmuntre til bruk av straffnedsettende tiltak som vedkommende har adgang til å søke om etter den utstedende stats lovgivning eller praksis med sikte på at straff eller tiltak som nevnt ikke skal fullbyrdes.

(i) Den rettsmyndighet som har utstedet arrestordren:

Offisielt navn:

.....

Dens representants navn³:

.....

Stilling (tittel/rang):

.....

Saksnummer:

Adresse:

.....

Telefonnummer: (landskode) (regionkode)

Telefaksnummer: (landskode) (regionkode.)

E-postadresse:

Kontaktinformasjon til den som skal kontaktes for å få gjennomført det praktiske ved overføringen:

.....

Dersom en sentralmyndighet er blitt gjort ansvarlig for den administrative oversendelse og mottak av arrestordrer:

Navn på sentralmyndigheten:

.....

Kontaktperson, dersom så finnes (tittel/rang og navn):

.....

Adresse:

.....

Telefonnummer: (landskode) (regionkode)

Telefaksnummer: (landskode) (regionkode.)

E-postadresse:

Signatur til den ansvarlige rettsmyndighet og/eller dens representant:

.....

Navn:

Stilling (tittel/rang):

Dato:

Offisielt stempel (om tilgjengelig)

Erklæring fra partene i avtalen mellom Den europeiske union og Republikken Island og Kongeriket Norge om overleveringsprosedyrer mellom medlemsstatene i Den europeiske union og Norge og Island:

- "Avtalepartene er enige om å rådføre seg med hverandre slik det passer når Republikken Island eller Kongeriket Norge eller en av medlemsstatene i Den europeiske union finner at det foreligger grunn til det, for at denne avtale skal kunne benyttes mest mulig effektivt, blant annet med sikte på å hindre tvister om den praktiske gjennomføringen og tolkningen av denne avtale. Slik rådføring skal arrangeres slik det passer best idet det tas hensyn til eksisterende samarbeidsstrukturer."

Erklæring fra Den europeiske union:

- "Den europeiske union erklærer at muligheten etter artikkel 9 nr. 2 annen setning for å utpeke justisministeren som kompetent myndighet for utførelse av en arrestordre, bare vil bli benyttet av Forbundsrepublikken Tyskland, Kongeriket Danmark, Republikken Slovakia og Kongeriket Nederland".

- "Den europeiske union erklærer at medlemsstatene vil anvende artikkel 20 nr. 3 og 4 i samsvar med sine nasjonale regler for lignende saker".
